

РЕШЕНИЕ

№ 3067

гр. София, 21.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 182 СЪСТАВ, в публично заседание на девети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател:

при участието на секретаря

като разглежда докладваното от Гражданско дело № 20221110154414 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 124 и сл. от Гражданския процесуален кодекс.

С искова молба ищецът Г. Т. Д. с ЕГН ***** е предявил отрицателен установителен иск по чл. 439 ГПК срещу „.....“ ЕАД с ЕИК за установяване недължимостта на следните суми: 756,53 лв. - главница, 83,09 лв. - възнаградителна лихва за периода от 5.07.2011 г. до 04.05.2012 г. и 70,17 лв. - мораторна лихва за периода от 5.08.2011 г. до 26.05.2012 г., за които суми в полза на „.....“ ЕАД е издаден изпълнителен лист на 28.11.2012 г., въз основа на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК по ч.гр.д. № 33627/2012 г. на Софийски районен съд, Гражданско отделение, 66 състав, и са предмет на изпълнително дело № ... и изпълнително дело № ... на ЧСИ № -, поради погасяване на посочените вземания по давност. Претендират се разноските по делото.

Твърди се, че с изпълнителен лист от 28.11.2015 г., издаден по ч.гр.д. № 33627/2012 г. по описа на СРС, ГО, 66 състав, ищеца е осъдена да заплати на „.....“ ЕАД сумата от 909,79 лева, представляваща 756,53 лв. - главница, 83,09 лв. - възнаградителна лихва за периода от 5.07.2011 г. до 04.05.2012 г. и 70,17 лв. - мораторна лихва за периода от 5.08.2011 г. до 26.05.2012 г. Въз основана договор за цесия вземането на цедента „.....“ ЕАД по посочения изпълнителен лист е прехвърлено в полза на ответника „.....“ ЕАД. Ищеца счита, че не дължи изпълнение на сумата от 909,79 лв. по посочения изпълнителен лист, тъй като вземанията са погасени с изтичането на предвидения в закона давностен срок. Твърди се, че първоначално, цедентът е образувал изпълнително дело № ... по описа на ЧСИ Навежда твърдения, че давността е започнала да тече от момента на влизане в сила на Заповед за изпълнение от 28.08.2015 г., след което с образуването на изпълнителното производство същата не е прекъсвана, тъй като няма изрична молба от вискателя за конкретно действие, в следствие на което изпълнителното дело е прекратено по силата на закона съгласно чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК.

В срока по чл. 131 от ГПК ответникът „.....“ ЕАД е депозирал отговор, с който излага съображения за липса на изтичане на срок на погасителна давност. Излагат се подробни съображения за приложението на перемпцията и давността, включително с оглед тълкувателната практика на ВКС. Сочи, че длъжникът е надлежно уведомен за настъпилата цесия. Моли съда да отхвърли предявения иск. Претендира присъждане на разноски.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства по свое убеждение и съобразно чл. 235 ГПК във връзка с наведените в исковата молба доводи и възраженията на ответника, намира от фактическа и правна страна следното:

Предявен е отрицателен установителен иск с правна квалификация чл. 439 ГПК.

В хипотезата на чл. 439 от ГПК длъжникът в изпълнително производство може да оспори чрез иск изпълнението, като поиска установяване несъществуване на задължението му, основавайки се на факти, настъпили след приключване на съдебното дирене в производството, по което е издадено изпълнителното основание. Основателността на иска не може да бъде свързана с действията на съдебния изпълнител по осъществяване на принудителното изпълнение, а само с конкретни новонастъпили факти, рефлектиращи пряко към наличието на самото изпълняемо право.

По този иск в тежест на ответника е в условията на пълно и главно доказване да докаже следните факти: че разполага с вземания за сумите по изпълнителен лист издаден на 28.11.2015 г. по ч.гр.д. № 33627/2012 г. по описа на СРС, ГО, 66 състав, които подлежат на принудително изпълнение, в това число, че вземанията са придобити от ответника по договор за цесия; извършването на действия по спиране или прекъсване на течащата срещу вземанията погасителна давност по смисъла на ЗЗД.

С доклада по делото на основание чл. 146, ал. 1, т. 3 и 4 ГПК са отделени като безспорни между страните и ненуждаещи се от доказване обстоятелствата, че въз основа на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК по ч.гр.д. № 33627/2012 г. на СРС, 66 състав, е издаден изпълнителен лист на 28.11.2012 г. (поради техническа грешка датата, изписана в определението по чл. 140 ГПК е 28.11.2015г.), по силата на който ищецът е осъден да заплати на „.....“ ЕАД сумата от 909,79 лева, представляваща 756,53 лв. - главница, 83,09 лв. - възнаградителна лихва за периода от 05.07.2011 г. до 04.05.2012 г. и 70,17 лв. - мораторна лихва за периода от 05.08.2011 г. до 26.05.2012 г., както и че за събиране на вземанията е било образувано изп.д. № 16088/2012 г. и изп.д. № .../2015 г. по описа на ЧСИ ..., рег. № ... в КЧСИ.

Молбата на кредитора „.....“ ЕАД за образуване на изпълнителното дело е била подадена на 12.12.2012 г. На частния съдебен изпълнител са били възложени правата по чл. 18 от ЗЧСИ.

Покана за доброволно изпълнение е била връчена на длъжника на 5.01.2013 г.

С молба от 27.08.2015 г. ответникът „.....“ ЕАД е поискал да бъде конституиран като взыскател по изпълнителното дело, като се е позовал на сключен с първоначалния взыскател договор за прехвърляне на вземания, по силата на който е придобил всички вземания срещу длъжника по изпълнителния лист. С молбата са възложени правата по чл. 18 ЗЧСИ на частния съдебен изпълнител. Към молбата са приложени рамковия договор за

прехвърляне на вземания, ведно с приложение № 1 към него.

С постановление от 10.11.2015 г. частният съдебен изпълнител е конституирал като взыскател ответникът по настоящото дело и е прекратил производството по отношение на първоначалния взыскател.

С постановление от 10.11.2015 г. частният съдебен изпълнител е констатирал, че изпълнителното дело е прекратено по силата на закона на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК. Изпълнителният лист е бил предаден на новоконституирания взыскател с протокол от 13.11.2015 г.

По молба на ответника от 12.11.2015 г. е било образувано изп. дело №/2015 г. по описа на ЧСИ, рег. № в КЧСИ. С молбата за образуване на изпълнителното дело са възложени правата по чл. 18 ЗЧСИ.

Покана за доброволно изпълнение е била връчена на длъжника на 20.12.2016 г. (л. 26-27 от изпълнителното дело).

ЧСИ е изпратил съобщения за изискване информация относно банковите сметки на длъжника, след което със запорно съобщение от 15.06.2017 г. е наложил запор на всички банкови сметки на длъжника в „....“ ЕАД.

На изпълнителния лист е направено отбелязване за постъпила и разпределена на взыскателя сума на 12.07.2017 г.

С молба от 1.08.2017 г. взыскателят е направил искане за налагане на запор на банковите сметки на длъжника в „....“ ЕАД.

С молба от 22.08.2017 г. взыскателят е направил искане да бъдат насрочени опис, оценка и публична продажба на движими вещи на длъжника, находящи се на домашния му адрес.

Със съобщение от 14.11.2017 г. „....“ ЕАД е уведомила частния съдебен изпълнител, че длъжникът има открити сметки в банката – разплащателна и спестовна такава, като запорът е наложен по наличните сметки.

Със запорно съобщение от 11.07.2018 г. частният съдебен изпълнител е наложил запор върху трудовото възнаграждение на длъжника при работодател „....“ ЕООД. Запорното съобщение е било връчено на работодателя чрез залепване на уведомление по реда на чл. 50, ал. 4 ГПК.

Със запорно съобщение от 11.07.2018 г. е наложен запор върху трудовото възнаграждение на длъжника при работодател „....“ ЕООД. Няма данни за надлежното връчване на запорното съобщение на работодателя и на длъжника.

С молба от 5.10.2018 г. взыскателят е направил искане за налагане на запор върху банкови сметки на длъжника след извършване на справка в Електронния регистър на БНБ. Направено е и искане за извършване на опис и публична продажба на движимите вещи на длъжника, както и искане за извършване на справка в ТД на НАП относно наличието на трудови договори на длъжника, декларирано движимо и недвижимо имущество и банкови сметки, като при наличието на такива взыскателят е направил искане за предприемане на съответните изпълнителни действия. По тази молба не са предприети изпълнителни действия от съдебния изпълнител, нито са давани указания.

С молба от 30.08.2019 г. взыскателят е направил искане за извършване на справка в регистъра на БНБ за наличието на разкрити банкови сметки на името на длъжника, както и за пристъпване на принудително изпълнение

върху движимите вещи на длъжника чрез извършване на опис и публична продан. По тази молба не са предприети изпълнителни действия от съдебния изпълнител, нито са давани указания.

С молба от 29.04.2021 г. взыскателят е направил искане за налагане на заповед върху трудовото възнаграждение на длъжника, след извършване на справка в НОИ относно работодателя на лицето, както и искане за пристъпване на принудително изпълнение върху движимите вещи на длъжника чрез извършване на опис и публична продан. По тази молба не са предприети изпълнителни действия от съдебния изпълнител, нито са давани указания.

С възражение от 3.06.2021 г. длъжникът е направил искане за прекратяване на изпълнителното дело срещу него на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК, тъй като по него не били извършвани действия повече от две години.

С постановление от 8.06.2021 г. частният съдебен изпълнител е отказал да удовлетвори искането на длъжника, като е приел, че не са налице предпоставките по чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК за прекратяване на изпълнителното дело.

С молба от 22.03.2022 г. взыскателят е направил искане за налагане на заповед върху получаваното от длъжника трудово възнаграждение, след извършване на справка в НОИ относно работодателя на лицето. По тази молба не са предприети изпълнителни действия от съдебния изпълнител, нито са давани указания.

С молба от 9.01.2023 г. е направено искане от длъжника за спиране на изпълнителното дело на основание обезпечителна заповед №/18.11.2022 г., издадена по настоящото дело.

С постановление от 10.01.2023 г. на частния съдебен изпълнител е спряно производството по изп.д. №/2015 г. по описа на ЧСИ

Тези обстоятелства се установяват от представените по настоящото дело преписи от изп.д. № 16088/2012 г. по описа на ЧСИ и от изп.д. №/2015 г. по описа на ЧСИ

От посочените по-горе писмени доказателства се установява, че вземанията по изпълнителния лист срещу ищеца са прехвърлени на взыскателя ответник по силата на договора за цесия – обстоятелство, което не се оспорва от ищеца. За пълнота следва да се отбележи, че без значение за основателността на иска по чл. 439 ГПК срещу конституирания в изпълнителното производство нов кредитор /цесионер/ е установяване на надлежното уведомяване на длъжника по смисъла на чл. 99, ал. 4 ЗЗД за извършена цесия, тъй като този факт не рефлектира върху дължимостта на вземането - то съществува и следва да бъде удовлетворено принудително от съдебния изпълнител, като не освобождава длъжника от отговорност за погасяването му. Съдебният изпълнител е този, който провежда изпълнението и съответно носи отговорност за своите действия, които освен това подлежат и на съдебен контрол, така че ако изпълни, чрез него в изпълнителното производство, длъжникът се освобождава от дълга – в този смисъл решение № 209 от 28.11.2018 г. по т. д. № 2530/2017 г. на ВКС, I т.о.

С оглед изложеното, ответникът е материалноправно и процесуалноправно легитимиран да отговаря по предявения иск.

В случая давността за вземането на кредитора по изпълнителния лист е петгодишна по аргумент от чл. 117, ал. 2 ЗЗД. Изпълнителният лист е издаден

въз основа на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК, но съгласно трайната практика на ВКС (например решение № 3 от 4.02.2022 г. по гр. д. № 1722/2021 г. на ВКС, IV г.о.), чл. 117, ал. 2 ЗЗД се прилага, когато вземането е определено по основание и размер с влязло в сила решение, така и когато е определено по основание и размер с влязла в сила заповед за изпълнение. Корективното тълкуване на чл. 117, ал. 2 ЗЗД налага променената правна рамка след влизане в сила на разпоредбата.

Действително първото образувано срещу ищеца изпълнително дело № 16088/2012 г. е било прекратено поради перемпция с нарочно постановление на частния съдебен изпълнител. По него не са извършвани изпълнителни действия, нито са правени искания за извършване на такива, които да са от естество да прекъснат давността за вземанията по изпълнителния лист.

Впоследствие обаче е било образувано изп. дело № .../2015 г., като от приложените по него документи е видно, че в рамките на това производство са били извършвани изпълнителни действия, като освен това вискателят многократно е правил искания за извършване на такива.

По повод твърденията на ищеца, че изпълнителното дело .../2015 г. е било прекратено на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК, поради настъпила перемпция, съдът намира за нужно да отбележи, че му е служебно известно, че пред ВКС е образувано и висящо тълкувателно дело № 2/2023 г. по въпроси на изпълнителния процес, като по т. 5 е поставен въпросът „Погасителната давност прекъсва ли се от изпълнително действие, извършено по изпълнително дело, по което е настъпила перемпция?“.

Настоящият състав споделя практиката на ВКС, обективирана в решение № 37 от 24.02.2021 г. по гр. д. № 1747/2020 г. на ВКС, IV г.о., съгласно което перемпцията е без правно значение за давността. Общото между двата правни института е, че едни и същи факти могат да имат значение както за перемпцията, така и за давността. Това обаче са различни правни институти с различни правни последици: давността изключва принудителното изпълнение (но пред съдебния изпълнител длъжникът не може да се позове на нея и съдебният изпълнител не може да я зачете), а перемпцията не го изключва – обратно, тя предполага неудовлетворена нужда от принудително изпълнение, но въпреки това съдебният изпълнител е длъжен да я зачете.

Когато по изпълнителното дело е направено искане за нов способ след като перемпцията е настъпила, съдебният изпълнител не може да откаже да изпълни искания нов способ – той дължи подчинение на представения и намиращ се все още у него изпълнителен лист. Единствената правна последица от настъпилата вече перемпция е, че съдебният изпълнител следва да образува новото искане в ново – отделно изпълнително дело, тъй като старото е прекратено по право. Новото искане на свой ред прекъсва давността независимо от това дали съдебният изпълнител го е образувал в ново дело, или не е образувал ново дело; във всички случаи той е длъжен да приложи искания изпълнителен способ. Необразуването на ново изпълнително дело с нищо не вреди на кредитора нито ползва или вреди на длъжника. То може да бъде квалифицирано като дисциплинарно нарушение на съдебния изпълнител, само доколкото не е събрана дължимата авансова такса за образуване на отделното дело и с това са нарушени канцеларските правила по воденото на изпълнителните дела.

Ето защо дори да се приеме, че изпълнителното дело, образувано през

2015 г., е било прекратено по право (перемирано), последващите искания на взыскателя да бъдат приложени изпълнителни способи прекъсват давността – в този смисъл виж и решение № 127 от 12.07.2022 г. по гр. д. № 2884/2021 г. на ВКС, III г.о., съгласно което давност не тече, ако кредиторът е поискал извършване на изпълнителни действия, но съдебният изпълнител бездейства и не предприема изпълнение по различни причини, независещи от волята на кредитора, в това число и когато при нередовност не приложи правилата на чл.129 ГПК.

В случая обаче не се установява да е настъпила перемпция – изпълнителното дело е образувано на 12.11.2015 г., като изпълнително действие – запор – е било предприето на 15.07.2017 г., а впоследствие запор на трудовото възнаграждение на длъжника е наложен на 11.07.2018 г. Впоследствие по изпълнителното дело са депозирани множество молби от взыскателя в периода от 2018 г. до 2022 г. с искания за прилагане на различни изпълнителни способи.

При така установеното от фактическа страна, съдът приема, че действие от естество да прекъсне погасителната давност, е извършено на **15.06.2017 г.**, когато е наложен запор върху банкови сметки на ищеца. Дори да се приеме, че никакви валидни изпълнителни действия от естество да прекъснат давността не са извършвани преди тази дата, то предвид датата на влизане в сила на заповедта за изпълнение (същата е влязла в сила на неустановена по делото дата между 28.08.2012 г. и 28.11.2012 г.), не е изтекъл петгодишният давностен срок за погасяване на вземането. Към 15.06.2017 г. делото не е било перемирано по право.

Впоследствие от частния съдебен изпълнител са предприети и други действия от естество да прекъснат давността – налагане на запор на трудови възнаграждения на ищеца при работодател „.....“ ЕООД със запорно съобщение от **11.07.2018 г.** Съгласно т. 5 от тълкувателно решение № 3/2015 г. на ОСГТК на ВКС, запорът се счита наложен само с разпореждането на съдебния изпълнител **и с получаване на запорното съобщение от третото задължено лице**, което е видно от изричните разпоредби на чл. 450, ал. 3 и чл. 507 ГПК по отношение на момента, от който запорът поражда действие, като законът не свързва това действие със съществуването на вземането.

Запорните съобщения, изпратени до работодател „.....“ ЕООД, не са били връчени, предвид липсата на данни в тази насока по делото, поради което съдът не намира, че запорът се счита за наложен, при съобразяване с посоченото тълкувателно решение.

До третото задължено лице – работодателя на длъжника „.....“ ЕООД са изпратени запорни съобщения, като връчителят не е открил лице, съгласно да получи съобщението на адреса на управление на дружеството (след служебна справка в публично достъпния Търговски регистър се установява, че адресът на връчване е именно обявеният като адрес на управление), като е залепено и уведомление. Прилага се фикцията по чл. 50, ал. 4 ГПК и съобщението за налагане на запор се счита за редовно връчено. Ето защо и давността се явява прекъсната с предприемането на това изпълнително действие и към момента на подаване на исковата молба не е изтекъл 5-годишният давностен срок за погасяване на задължението, считано от 11.07.2018 г.

В тази връзка и по повод изложеното в исковата молба, съдът намира за нужно да отбележи, че съгласно т. 10 от тълкувателно решение № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС, при изпълнителния процес давността се прекъсва

многократно – с предприемането на всеки отделен изпълнителен способ и с извършването на всяко изпълнително действие, изграждащо съответния способ. Искането да бъде приложен определен изпълнителен способ прекъсва давността, защото съдебният изпълнител е длъжен да го приложи, но по изричната разпоредба на закона давността се прекъсва с предприемането на всяко действие за принудително изпълнение. Следва да се съобрази и посочената по-горе практика на ВКС, обективирана в решение № 127 от 12.07.2022 г. по гр. д. № 2884/2021 г. на ВКС, III г.о., съгласно която исканията на вискателя за прилагане на изпълнителни способности прекъсват давността, когато съдебният изпълнител не ги е приложил, по независещи от волята на вискателя причини. В настоящия случай са депозирані множество молби в периода от 5.10.2018 г. до 22.03.2022 г. от вискателя за прилагане на различни изпълнителни способности, като по тях липсва произнасяне на частния съдебен изпълнител.

Отново по повод възраженията, направени с исковата молба, следва да се отбележи, че съгласно т. 11 от същото тълкувателно решение предварителното внасяне на таксите от вискателя няма значение за законосъобразността на извършените от частния съдебен изпълнител изпълнителни действия, тъй като съгласно чл. 433, ал. 1, т. 6 ГПК съдебният изпълнител прекратява изпълнителното производство, когато не са заплатени дължимите авансово такси и разноски по изпълнението, но извършените въпреки това изпълнителни действия не са порочни, не подлежат на обжалване на това основание и не може да бъдат отменени по жалба срещу тях.

С оглед изложеното не могат да бъдат споделени доводите на ищеца, че правото на принудително изпълнение на вземанията по изпълнителния лист от 28.11.2012 г. по ч.гр.д. № 33627/2012 г. на Софийски районен съд не съществува, поради погасяване на вземанията по давност. Предвид посочените изпълнителни действия, до датата на предявяване на иска – 6.10.2022 г. не е изтекла петгодишната давност за погасяване на задълженията, при съобразяване с приетото с посочената практика на ВКС и предвид прекъсването на давността на посочените по-горе дати. Към момента производството по изпълнителното дело е спряно, поради издадената по настоящото дело обезпечителна заповед.

Изложеното обуславя извод за неоснователност на предявения иск, поради което същият следва да бъде отхвърлен.

При този изход на спора право на разноски има ответникът, който е направил искане за присъждането им. Същите са в размер на претендираното от ответника юрисконсултско възнаграждение, което съдът определя по реда на чл. чл. 78, ал. 8 ГПК, във вр. с чл. 37 ЗПП, във вр. с чл. 25 от Наредбата за заплащане на правната помощ – за сумата от 100,00 лв.

Така мотивиран, Софийски районен съд

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения от Г. Т. Д., ЕГН *****, адрес гр., отрицателен установителен иск по чл. 439 ГПК срещу „.....“ ЕАД, ЕИК, със седалище и адрес на управление гр., за признаване за установено, че ищецът Г. Т. Д., ЕГН *****, не дължи на ответника „.....“ ЕАД, ЕИК,

следните суми: 756,53 лв. - главница, 83,09 лв. - възнаградителна лихва за периода от 5.07.2011 г. до 4.05.2012 г. и 70,17 лв. - мораторна лихва за периода от 5.08.2011 г. до 26.05.2012 г., за които суми в полза на „.....“ ЕАД е издаден изпълнителен лист на 28.11.2012 г., въз основа на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК по ч.гр.д. № 33627/2012 г. на Софийски районен съд, Гражданско отделение, 66 състав, и които вземания са цедирани в полза на ответника „.....“ ЕАД и са предмет на изпълнително дело № ... на ЧСИ, рег. № към КЧСИ, поради погасяване на посочените вземания по давност.

ОСЪЖДА Г. Т. Д., ЕГН *****, адрес гр., да заплати на „.....“ ЕАД, ЕИК, със седалище и адрес на управление гр. ..., сумата от **100,00 лв.**, представляваща съдебни разноски за производството по гр.д. № 54414/2022 г. на Софийски районен съд, 182 състав.

Решението подлежи на обжалване по реда на глава XX от Гражданския процесуален кодекс пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____